

Hồi Thứ Mười Chín

BÍ MẬT TRÙNG TRÙNG

Ông lão cảm y định dùng thủ đoạn giết chết chàng nho sinh áo lam để triệt tuyệt gốc bài ca vừa rồi, nhưng khi nghe giọng nổi lên thì bỗng thất sắc quát lớn:

– Việc này tạm gác lại, giờ chúng ta giải tán.

Đoạn phát tay áo, tất cả người phe La Sát Hành Cung đều lập tức bỏ đi, giữa mảnh đất hoang chỉ còn lại Khất Tiên, Cừu Cốc và nho sinh áo lam.

Khất Tiên nhìn Cừu Cốc nói:

– Ta và ngươi là đối thủ hãn muốn diệt khẩu, vậy mà bỗng nhiên hãn bỏ ý định thì chắc là có chuyện gì trọng đại sắp xảy ra.

Cừu Cốc chưa kịp trả lời thì nho sinh áo lam đã lên tiếng:

– Lão tiên bối đoán rất đúng, nếu hai người không có việc gì quan trọng thì có thể đi theo tại hạ xem cho biết.

Khất Tiên ngẩng đầu nhìn nho sinh áo lam nói:

– Tôn giá là ai? Vừa rồi nghe lời hát của tôn giá thì thấy có ẩn chứa nhiều điều, chẳng lẽ...

Bỗng ông lão im bật, nhìn chằm chằm nho sinh áo lam một lúc rồi bật cười nghiêng ngửa nói:

– Hay thật! A đầu người cải trang khéo lắm, suýt nữa ta cũng bị người lừa.

Cừu Cốc lấy làm lạ, cũng để tâm nhìn kĩ thì kinh ngạc nói:

– Chị Thu?

Vì bất ngờ nên chàng vẫn gọi Từ Thanh Thu là chị, song chàng lại sức nhớ đến hành động của nàng trong La Sát Hành Cung nên bất giác cảm thấy chán ghét, quay mặt đi nơi khác.

Thanh Thu không để ý đến thái độ của Cừu Cốc, quay mình sang nói với Khất Tiên:

– Lão tiên bối có biết một vụ đổ máu sắp xảy ra trên võ lâm không?

Khất Tiên nâng hồ lô rượu lên uống một hơi dài rồi gật gù:

– Biết chứ, nếu không thì ta đâu dám ngang nhiên chống lại Long Vân Lệnh. Người là môn hạ của ai, cứ nói thật cho ta biết.

Cừu Cốc đứng bên cười khẩy:

– Nàng ta là tai mắt của lão già cảm y lúc này, làm thẳng mỗ đi rao truyền tin

tức.

Thanh Thu buồn rầu nói:

– Việc này không trách được em đã hiểu lầm, nhưng buộc lòng chị phải làm vậy.

Đôi mắt sáng như điện, Khất Tiên nhìn Thanh Thu hỏi:

– Bài ca mà người ca lúc này là bài mà trước kia Ân chủ thường ngâm nga, có phải người là con của một người bạn thân của Ân chủ?

Thanh Thu thở dài:

– Vãn bối không có ý dấu, nhưng vì sự bất đắc dĩ nên chưa nói ra được trong lúc này. Chúng ta phải đi thôi, tình hình không thể cho chúng ta do dự được nữa.

Khất Tiên gật đầu:

– Vậy chúng ta đi thôi.

Cừu Cốc lạnh lùng nói:

– Lần trước bị gạt một lần đủ rồi, tôi không đi...

Khất Tiên ngạc nhiên vô cùng, nói:

– Người không đi mạo hiểm cũng tốt...

Cừu Cốc biết Khất Tiên không hiểu ý mình nên giải thích:

– Dù cho hung hiểm đến đâu thì vãn bối cũng không sợ, chỉ vì biết người biết mặt mà không biết lòng nên vãn bối không muốn để cho người ta lợi dụng mà thôi.

Khất Tiên cười ha hả nói:

– Lão phu sống đến ngày hôm nay thì cũng là quá đủ rồi, Thanh Thu, chúng ta đi thôi.

Từ Thanh Thu nhìn Cừu Cốc buồn rầu nói:

– Chị biết em đã hiểu lầm chị, nhưng hiện giờ chị không thể giải thích, sau này em sẽ hiểu ra.

Nói dứt lời nàng cùng Khất Tiên phóng người vút đi, trong khoảnh khắc hai chiếc bóng đã mất dạng.

Cừu Cốc thở dài, buồn bã từ từ tiến bước.

Bỗng chàng chợt thấy hai bóng người một tăng một đạo đang thi triển khinh công thoáng qua, ánh kiếm kỳ nổi lên, chàng lập tức tung mình theo dõi.

Cừu Cốc ngỡ rằng đối phương không phát hiện ra mình, nào ngờ chạy không quá hai mươi trượng thì hai người phía trước đã dừng bước, trầm giọng quát:

– Kẻ nào theo dõi phía sau?

Cừu Cốc không khỏi ngạc nhiên, vội dừng chân lại. Dưới ánh trăng sáng, chàng thấy hai người đó gồm một tăng nhân thân hình cao lớn, mặt đỏ như máu,

mặc chiếc cà sa vàng, cực kỳ hung tợn và một đạo nhân râu dài lưng mang một thanh cổ kiếm. Chàng nghiêng mình nói:

– Tại hạ là Lữ Cừ Cốc, chỉ là vô tình đi ngang, xin nhị vị chớ hiểu lầm.

Đạo nhân ngạc nhiên nói:

– Có phải Lữ Cừ Cốc đã được báu kiếm nơi Kiếm Đàm phải không?

– Vâng! Xin hỏi pháp hiệu của đạo trưởng.

Đạo nhân nghe Cừ Cốc nhận là chủ thanh báu kiếm từng hạ biết bao nhân vật có mặt tại Kiếm Đàm thì thất sắc nói:

– Bần đạo Diệu thông, vị kia là Trình Giác Tự trưởng lão Huyền Nhất Thiên Sư.

Cừ Cốc chấp tay:

– Ngưỡng mộ, ngưỡng mộ.

Huyền Nhất hỏi:

– Đang đêm thanh vắng, thí chủ đến đây có việc gì không?

Cừ Cốc nghe lão hỏi khinh khỉnh thì cười nhạt nói:

– Mục đích cũng giống hai vị mà thôi.

Huyền Nhất là người thẳng thắn nên vừa nghe đã tin ngay, thất kinh nói:

– Chẳng lẽ thí chủ cũng có thiệp mời?

Đạo ông lắc đầu tự trả lời:

– Không lẽ, tuổi còn nhỏ thế này thì đâu thể vào hội minh hữu của Khiêu Đăng Khán Kiếm Lục được chứ?

– Minh hữu Khiêu Đăng Khán Kiếm Lục?

Thấy Cừ Cốc ngạc nhiên lặp lại, Diệu Thông biết ngay là Huyền Nhất đã bị gạt, lão bất mãn liếc nhìn người bạn đồng hành. Huyền Nhất biết mình lỡ lời nên cười ha hả nói:

– Bần đạo lỡ lời, mong thí chủ đừng nhắc lại trước mặt người khác.

Diệu Thông mặt đỏ bừng sát khí:

– Phàm ai biết được bí mật trong Phổ Kiếm Minh thì không thể sống sót, thiên sư không thể coi thường việc ấy.

Huyền Nhất là người thô lỗ hung tàn, không biết Diệu Thông có âm mưu muốn chiếm thần kiếm của Cừ Cốc nên tiến lên hai bước nói:

– Nhóc con, lúc nãy ta vô tình nói ra một câu, ai ngờ lại mang họa cho người. Lão tăng thật là áy náy, sau khi người chết thì ta sẽ cầu kinh nguyện cho người sớm được siêu độ.

Cừu Cốc cười nhạt:

– Ai chết còn chưa biết, ta chỉ ngạc nhiên cái tổ chức này là gì mà ác độc đến nỗi hờ ra là phải giết người bịt miệng như vậy?

Diệu Thông trầm giọng nói:

– Nhóc con, người sắp chết nên nói cho người nghe cũng được. Phổ Kiếm Minh là một tổ chức bí mật để phục quốc, Ân chủ là con cháu của Thái Tổ hoàng đế, phàm ai là người Hán cũng phải ra sức ủng hộ tổ chức này.

Cừu Cốc lạnh lùng nói:

– Chỉ sợ kẻ gian giả mạo danh nghĩa mà thôi, nếu thật là một tổ chức chính đáng thì lẽ nào lại hung tàn như thế.

Diệu Thông biến sắc, quát to:

– To gan, người dám nhục mạ Phổ Kiếm Minh ư?

Dứt lời lão đã tuốt kiếm chém tới, Huyền Nhất cũng hét to một tiếng, song chưởng ồ ạt đánh ra.

Cừu Cốc thấy hai người hợp công thì không khỏi tức giận, rút thần kiếm chém ra. Một luồng hồng quang chém tới, sức mạnh kinh khủng làm cho Huyền Nhất và Diệu Thông phải kinh hồn, vội nhảy dạt ra hai bên để tránh.

Ngay lúc đó có một tràng cười vang dội phát ra, Khất Tiên và Thanh Thu như hai con chim đáp xuống. Khất Tiên nhìn Diệu Thông nói:

– Lão mũi trâu, người định chặn đường ăn cướp hay là có ý muốn báo thù?

Diệu Thông thấy Khất Tiên tới thì biết ý định cướp thần kiếm không thành, lão vờ thở dài nói:

– Bần đạo đâu muốn làm khó một đứa con nít, ngặt vì hắn đã biết bí mật trong Phổ Kiếm Minh nên buộc lòng phải giết để diệt khẩu.

Khất Tiên cười ha hả:

– Phổ Kiếm Minh sau khi bị thất bại thì đã truyền ra võ lâm khắp chốn, còn gì là bí mật nữa. Nhóc con này là con trai của Lữ Tử Thu, một hội viên xuất sắc của hội trước kia nên ta muốn đưa hắn tới tham dự, các người không phản đối chứ?

Diệu Thông thấy Huyền Nhất không có ý kiến nên đành xuôi giọng:

– Nếu các hạ đã chịu gánh trách nhiệm thì bần đạo cũng không nói nữa.

Khất Tiên hừ lạnh:

– Dù người muốn nói cũng không được.

Đoạn dắt Cừu Cốc và Thanh Thu cất bước. Hai người thủy chung vẫn không nói chuyện với nhau nữa, Thanh Thu vẫn để cho Cừu Cốc hiểu lầm mà không giải thích.

Cừu Cốc nhìn Khất Tiên hỏi:

– Lão tiền bối, người cũng là hội viên của Phổ Kiếm Minh?

– Phải, trước kia ta đã gia nhập tổ chức này.

– Vậy còn Khiêu Đăng Khán Kiếm Lục là gì?

– Đó là một cuốn sách, trong đó có tên tuổi hội viên, quy luật của hội và mấy nơi địa thế bí mật của tổ chức. Quan trọng hơn hết là có một bản đồ chỉ dẫn chỗ cất báu vật.

– Cuốn sách ấy do ai cất giữ?

– Trước kia do Ân chủ tự cất giữ, nhưng từ khi sự việc thất bại thì không hiểu đã lọt vào tay ai.

– Tiền bối có tin là Ân chủ vẫn còn tại thế không?

– Ân chủ công dày đức trọng có thể sánh như thần tiên trên trời nên lão tin rằng người vẫn còn sống.

– Nói vậy đêm nay là do người đứng ra triệu tập chăng?

Khất Tiên trầm ngâm:

– Khó nói lắm.

Cừu Cốc đang định hỏi thêm thì Khất Tiên đã nói:

– Có người tới.

Ba người lập tức ẩn vào bụi cây, quả nhiên một lúc sau đã thấy hai bóng người lẹ làng vụt qua, chính là Hạc Linh Vũ Sĩ và Kim Kiếm Thư Sinh.

Cừu Cốc vừa trông thấy hai người họ thì lập tức nổi giận, định tung mình đuổi theo nhưng Khất Tiên đã giữ lại nói:

– Khoan đã, chờ việc đêm nay xong thì người báo thù cũng không muộn.

Cừu Cốc nói:

– Văn bối không phải là người của Phổ Kiếm Minh thì đến làm gì vô ích?

Khất Tiên cười nói:

– Ăn mày ta trước nay chưa hề gạt người, thật ra trên người người có ẩn chứa một bí mật trọng đại nên không thể không có người đêm nay.

Cừu Cốc hoang mang:

– Lão tiền bối nghe ai nói trong mình cháu có bí mật?

Từ Thanh Thu cười nhẹ:

– Là chị nói.

Nàng không đợi Cừu Cốc nói đã quay sang Khất Tiên:

– Lúc này Hồng Tổng Quản cùng mọi người đột nhiên mất dạng, có lẽ đã đi

về hướng này chăng?

Thì ra lúc nãy hai người đuổi theo ông lão cảm y nhưng bị lạc hướng nên quay về tìm Cừu Cốc, may gặp chàng đang ác đấu với Diệu Thông và Huyền Nhất.

Khất Tiên gật đầu:

– Có lẽ lắm, song hiện giờ hai bên sự việc nào cũng khẩn cấp cả, ta biết lo bên nào đây?

– Việc của Nam Sơn Thành Tử còn đến một ngày một đêm nữa, nếu ta đi gấp thì cũng kịp, vì vậy chúng ta nên làm việc này trước thì hơn.

– Phải đấy, trước mắt chúng ta cũng chỉ làm được vậy thôi.

Ba người lập tức chạy theo, thấy trong núi có một tòa nhà rất lớn, trước mắt là một khoảng sân rộng, có rất nhiều người đang tụ họp. Thì ra vì cửa tòa nhà còn đóng kín nên quần hùng đang chờ đợi phía trước sân.

Thanh Thu nói:

– Đích thị là nơi đây rồi.

Cừu Cốc đang định hỏi cho rõ thì bỗng nhìn thấy Thiết Kỳ Ngân Tinh, trong lòng không khỏi bùng lửa giận, lập tức nhảy đến quát to:

– Ác tặc, nhận ra Lữ mỗ chăng?

Đường Hoàng dường như đã nhận được tin Đường Gia Bảo bị thảm trạng nên mắt lộ hung quang nói:

– Tiểu tử, ta chưa kịp tìm ngươi thì ngươi đã nộp mạng rồi, tốt lắm.

Hai bên lập tức gầm ghè chuẩn bị xuất thủ.

Khất Tiên vội nhảy đến nói:

– Lúc này chưa phải là lúc thanh toán hận thù, có việc gì thì cũng nên để qua đêm nay.

Cừu Cốc trầm giọng:

– Lão tặc này đã giết mẹ cháu, cháu không thể tha cho lão được.

Đường Hoàng tức giận nói:

– Xin mời Khất huynh tránh ra, thằng súc sinh này trong một đêm đã giết trên trăm mạng người tại Đường Gia Bảo, không thể bỏ qua.

Khất Tiên thấy không thể cản ngăn liền cười lớn nói:

– Thôi được, vậy thì để ta làm chứng, không ai được xen vào, hai người cứ đánh tay đôi đi.

Bỗng lúc ấy, Ma Âm Cốc Thiết Tranh Lão Bà bước đến nói:

– Các người muốn đánh nhau thì đợi đến lúc khác hãy tính, đêm nay đừng có ầm ĩ ở đây.

Cừu Cốc thấy lão bà thì càng giận, cười gằn:

– Người lười thôi gì đó, tiểu gia còn chưa tính nợ xong với người.

Thiết Tranh Lão Bà lập tức lấy cây đàn cầm tay, quát lớn:

– Được, thế thì cứ vào đây mà thanh toán.

Cừu Cốc giận dữ:

– Hai người cứ xông vào một lượt, tiểu gia quyết không sợ các người.

Rồi chàng lập tức tung ra một chưởng.

Thiết Tranh Lão Bà đứng trước mặt mọi người không tiện dùng vũ khí nên lập tức giơ hữu chưởng ra đỡ.

“Bùng” một tiếng, hai chưởng chạm nhau, lão bà là một trong Thất Đại Danh Gia mà cũng bị chấn động phải lùi lại tám bước, miệng rỉ máu tươi, tất cả mọi người có mặt đều kinh ngạc trước nội lực của Cừu Cốc.

Đường Hoàng không muốn mang tiếng hai đánh một nên lặng lẽ đứng quan sát. Thiết Tranh Lão Bà lấy cây thiết tranh khảm một tràng dài đoạn cười lớn:

– Tên tiểu tử kia, nếu không giết được người đêm nay thì ta cũng không muốn sống trên đời nữa.

Mọi người thấy lão bà sử dụng Tam Thương Thất Tuyệt Khúc thì không khỏi thâm kinh sợ, vì khúc nhạc này vô cùng bá đạo, nếu công lực người sử dụng hơn đối phương thì không sao, còn ngược lại thì sẽ nguy hiểm đến tánh mạng, đủ thấy bà đã nóng giận đến mức mất khôn rồi.

Hồ Thương Kiếm Khách Hàn Kỳ vội vã bước tới nói:

– Thiết Tranh Lão Bà người định làm gì thế?

Thiết Tranh Lão Bà gằn giọng:

– Hàn Kỳ, người đừng xen vào việc của ta.

Kim Kiếm Thư Sinh và Hạc Linh Vũ Sĩ vốn hận Cừu Cốc nên vội xen vào:

– Tiểu tử này dám cả gan ra mặt chống chọi với Tam Cốc, Nhị Trang, Nhất Bảo ta, nếu không nhân cơ hội này trừ khử hẳn thì e rằng sau này sẽ ân hận.

Hàn Kỳ nghe vậy thì nổi giận quát lớn:

– Người nói vậy là có ý gì?

Kim Kiếm Thư Sinh cười lạnh lùng:

– Người cùng hán không còn là cha vợ, con rể nữa, cần gì phải bảo vệ hán.

Hàn Kỳ trợn mắt:

– Đó là việc nhà của ta, người có quyền gì xen vào?

Hạc Linh Vũ Sĩ rút kiếm ra nói:

– Phàm ai ra mặt giúp đỡ tên họ Lữ thì chúng ta đều giết chẳng tha.

Đường Hoàng cũng lấy cây thiết kỳ sau lưng xuống, lập tức quần hùng Đường Gia Bảo đều tuốt khí giới cầm tay, chuẩn bị xông vào.

Tiếp theo là Tàn Long Cừu, Ma Âm Cốc, Ma Vân Phong, tất cả môn hạ đều chờ lệnh giao đấu.

Hàn Kỳ thét:

– Lữ chuột nhất dám cả gan?

Ông đánh ra một chưởng, ra tay trong lúc phần nộ nên uy lực vô cùng, quần hùng Đường Gia Bảo đều bị chưởng phong đánh dạt ra.

Khất Tiên đắc ý cười ha hả:

– Đúng đấy, đã là người nhà thì đâu giống như người ngoài.

Đường Hoàng gằn giọng nói:

– Chẳng lẽ Hàn huynh muốn giúp tiểu tử đó mà gây thù với huynh đệ sao?

Hàn Kỳ cười nhạt:

– Đường huynh đến đây hôm nay mục đích là tìm thù hay còn ý khác?

– Bất luận là mục đích gì, Hàn huynh cũng không thể đối với người của Đường Gia Bảo như thế,

Hàn Kỳ ngửa mặt lên trời cười nói:

– Ta không phải là bảo vệ tên họ Lữ, chẳng qua ta thấy ngựa mất khi bọn người hiệp đáp kẻ hậu bối mà thôi.

Đường Hoàng nổi giận:

– Vậy tàn sát Đường Gia Bảo là đúng hay sao?

– Hừ! Nếu không có Phỉ Thúy Cốc thì làm gì có Đường Gia Bảo?

Hàn Kỳ vốn tính thẳng thắn, ông nhắc lại chuyện này làm cho Đường Hoàng không nhịn được nữa, quát to:

– Thì ra tàn sát Đường Gia Bảo là do người chủ xướng ư?

Hàn Kỳ cũng tuốt kiếm cầm tay:

– Thiết Kỳ Ngân Tinh chỉ có thể nhát được kẻ khác, đối với Hàn mỗ thì đừng hòng.

Cừu Cốc thấy bọn người Tam Cốc, Nhị Trang, Nhất Bảo bao vây chàng thì đã định đánh cho chúng một trận, nhưng lại thấy Hàn Kỳ ra mặt nên đành thở dài nhậm nại đứng theo dõi, thử xem lòng dạ của Hàn Kỳ thế nào.

Giờ thấy Hàn Kỳ vì chàng mà sắp đánh nhau quyết tử nên vội nhảy đến nói:

– Hàn lão tiền bối, xin người để cho vãn bối tự thanh toán món nợ này.

Hàn Kỳ nhìn chàng một hồi rồi gật đầu:

– Vậy cũng được.

Ông quay sang Đường Hoàng nói:

– Sẽ có ngày Hàn mỗ thử sức Thiết Kỳ Ngân Tinh.

Đường Hoàng không dám phân tâm, ngẫm vận công nắm chắc Thiết Kỳ rồi nói:

– Tiểu tử, mau tuốt kiếm ra.

Đứng trước kẻ thù giết mẹ, Cừu Cốc không nhân nhượng, chàng lập tức rút Long Tuyền Kiếm chém tới, Đường Hoàng không dám xem thường, vội dùng hết sức phòng thủ nghiêm mật, chờ cơ hội phản công.

Kim Kiếm Thư Sinh và Hạc Linh Vũ Sĩ đưa mắt nhìn nhau rồi Hạc Linh Vũ Sĩ khẽ gật đầu, bước đến Thiết Tranh Lão Bà khẽ nói:

– Lão bà hãy đến giúp cho Đường Hoàng, còn tôi cùng Kim Kiếm Thư Sinh sẽ ngăn chặn Khất Tiên và Hàn Kỳ.

Thiết Tranh Lão Bà gật đầu, lập tức nhảy vào trợ chiến.

Hàn Kỳ thấy vậy quát lớn:

– Người định làm gì?

Liên tung chưởng đánh ra cản lại, bỗng ông nghe tiếng kiếm réo từ sau lưng vùng tới nên vội lách mình tránh né, người đánh lên chính là Kim Kiếm Thư Sinh. Hàn Kỳ giận dữ thét:

– Giỏi lắm, lão phu lâu nay cũng có ý muốn thử tuyệt học của Tàn Long Cư, vậy hôm nay chúng ta không cần ngại ngừng nữa, hãy tung hết bản lĩnh ra đi.

Lúc đó Hạc Linh Vũ Sĩ cũng đã bất ngờ tấn công Khất Tiên, lão biết võ công mình còn kém Khất Tiên một bậc nên đã bất thần chiếm tiên cơ, mục đích chỉ là ngăn không cho ông ta giúp đỡ Cừu Cốc.

Đường Hoàng thấy Thiết Tranh Lão Bà xông vào thì cười ha hả nói:

– Tốt lắm, tất cả các người mau xông vào!

Lập tức các tay cao thủ của Đường Gia Bảo ùn ùn xông vào vây công.

Lúc đầu cuộc đấu còn công bình, giờ thấy bọn người Tam Cốc, Nhị Trang, Nhất Bảo vây đánh một mình Cừu Cốc thì quần hào có rất nhiều người bất bình, song không ai dám ra mặt can thiệp.

Trong đám đông chỉ có một người nét mặt vẫn lạnh lùng, bình thản, dường như không hề bị sự xáo trộn trước mắt làm ảnh hưởng đến tinh thần. Người đó chính là chàng nho sĩ áo lam, tức là Từ Thanh Thu giả trang.

o o o